

[Finn Pøulsen.]

sin fars tid. Jeg har et sådant tilfælde i øjeblikket, hvor en ejendom har været i samme slægts besiddelse i 50 år. Efterhånden er byen vokset, og nu tjener de pågældende nogle penge — det er vitterligt. Det er mit standpunkt, at der samfundsøkonomisk intet sker derved.

Ser man sagen fra den modsatte side, hvad sker der så for den, som nu køber en grund? Hvad sker der, hvis man skrider ind og siger: nu må vi stoppe, og det kan vi gøre ved, at kommunerne f. eks. køber grunde op? Så skal der ske noget i næste omgang; de skal jo sælges videre. Hvis man sælger videre til første køber, må man nødvendigvis lægge bånd på dem. Efter min mening er det en urigtig kommunalpolitik at købe grunde op og sælge dem videre til underpris; man forærer jo blot de pågældende mennesker noget på de øvrige skatteyderes bekostning. Det må være en helt selvfølgelig konsekvens — hvis man er inde på den tankegang — at skaffer man grunde billigt til den første køber, må man lægge et eller andet bånd på dem; og det må man også gøre, selv om man eksproprierer jorden til en lav pris, hvad enten det er i strid med grundloven eller ej. Det er klart, at man må lægge et eller andet bånd på en sådan grund. Lad det så være jordrente. Ja, hvad så? Det vil da være givet, at hvis der ligger et parcelhus med jordrente, kan man ikke forbyde manden at sælge det, og så vil den pris på grunden, som, hvis der ikke var jordrente, ville manifestere sig i en særlig grundpris, gå ind i den samlede ejendomspris. Der ligger en villa; den ligger på en grund, som man betaler en jordrente for — det har man nu engang bundet sig til — men hvis der er prisstigning på en beboelsesejendom, går denne stigning blot ind i prisen på den samlede enhed. Om det så er bygningerne, man giver mere for, eller hvad det er, det kan være hip som hap; så skal man forsøge at følge det op med omvurderinger, og så er vi inde i det, vi er inde i.

Jeg tror, man i allerhøjeste grad overvurderer dette grundproblem, sådan som det debatteres i øjeblikket. Skal man virkelig skride ind, vil man opdage, hvor umådelig svært det er, hvis man ikke vil tage fra den ene og give til den anden.

Jeg har ved denne lejlighed kun villet gøre disse bemærkninger, men jeg håber, der bliver lejlighed til at komme mere til bunds i alt dette; der er endnu mange problemer at løse på dette område.

Grethe Philip: Den højtærede boligminister var i sin tale inde på, at man kunne formindske noget af sæsontabet ved at øge vinterbyggeriet. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der måske er andre områder — også andre end dem, vi i dag har været inde på — som man burde se lidt nøjere på netop med henblik på et mindre sæsontab og dermed en bedre udnyttelse af den arbejdskraft, der står til rådighed for byggeriet. Jeg tænker specielt på, om man muligvis burde overveje at foretage visse ændringer i ferieloven. Vi betragter det efterhånden som noget af en menneskeret at holde ferie inden for sommerhalvåret; men det er muligt, at nogle byggearbejdere, der måske ikke har børn i den skolepligtige alder, som de absolut skal holde ferie med netop i sommertiden, kunne være interesserede i at henlægge ferien til vinterhalvåret, særlig da hvis det eventuelt blev ordnet således, at feriepengene blev noget højere, hvis de lagde ferien på den tid af året, eller hvis ferien blev gjort længere.

Skønt vinterbyggeri er muligt, og skønt det er ønskeligt, at vi får det udvidet mest muligt, vil det vel stadig være sådan, at det på grund af vejrliget er mindre gunstigt at bygge om vinteren end om sommeren. Det vil således medføre højere byggeomkostninger på grund af forskellige foranstaltninger, der skal sættes i gang til beskyttelse mod vejrliget. Jeg tror, at man muligvis ved en sådan flytning af ferien — selv om det naturligvis altid kun vil være en vis mindre del af arbejdskraften, som ønsker